

actief bij het gebeuren betreft en hen niet mond dood doet zijn en de maatschappelijke verantwoordelijkheid buiten het kerkgebouw. Als één der middelen zag hij daartoe een proces, dat heden ten dage *éducation permanente* wordt genoemd en anderzijds streefde hij een absolute uitzuivering van de door bijkomstigheden overwoekerde eredienst na, op basis van een sterk Christocentrische spiritualiteit.

Deze vorm van gemeenschapsopbouw ging allengs steeds meer mensen aanspreken, temeer omdat hij parallel liep met andere emancipatie-bewegingen in katholieke kring. Toen bovendien te Delfshaven een nieuwe kerk gebouwd moest worden, waarbij elk detail van de vormgeving en inrichting getoetst werd aan het eigentijds vernieuwingsdenken, ontstond in katholiek Delfshaven een geestelijke gemeente van een zeer hechte saamhorigheidsstructuur, die velen juist ook in de moeilijke crisisjaren en daarna de nog moeilijker oorlogsjaren houvast en impulsen bood, ook al was de bouwheer van deze gemeenschap, pastoor Van Beukering, inmiddels als gevolg van enerzijds financiële problemen anderzijds kerkelijke benepenheid en achterklap overgeplaatst naar Haarlem.

Niettemin was de gemeente van St. Antonius Abt, zoals de parochie al sinds 1417 heette, voor vele jongeren van toen, en daaronder mogen ook Lucie Vuylsteke en haar familie gerekend worden, een teken.

Bracht eerst de gedwongen overplaatsing van de pastoor in 1932 al een felle reactie teweeg, des te harder kwam na de oorlog de klap aan toen van hogerhand een pastoor werd aangesteld met de opdracht het kerkgebouw dat ook tot een symbool was uitgegroeid weer te 'normaliseren', dus tot de bekende traditionele inrichting 'met de rug naar de mensen' terug te brengen.

Dan begint de grote deceptie en die heeft Lucie Vuylsteke mede betaald. Weliswaar komt nog het moment, dat de verandering in de kerkinrichting gedeeltelijk ongedaan gemaakt wordt, maar het onkruid der verdeeldheid is gestrooid en heeft wortel geschoten: het beeld van de *Civitas Dei* is verstoord en tegelijk komen daarbij de algehele terugloop in de kerkelijke beleving, de verpaupering van de wijken in en rondom het oude Delfshaven, wijken, die de generatie van de zestigers van toen, waaronder ook Lucie Vuylsteke inmiddels behoorde, nog had zien bouwen. Eind zestiger jaren doemt dan het laatste stadium op: veel van de geestelijke erfenis is al verloren gegaan, de katholieke kerk dreigde (en dreigt nog) te splijten en een nieuwe generatie van kerkbeheerders staat op, die